

Darul de a face pâine

Dincolo de munții cei înalți era un sătuc înconjurat de o pădure nemaipomenit de frumoasă. Aproape de pădure se afla o căsuță îngrijită și simplă în care locuia o fetiță de zece anișori. Nu am să vă spun că era frumoasă ca ruptă din stele, nici că făcea lucruri ieșite din comun. Nu, nu, era o fetiță obișnuită, așa, ca voi.

Fetița păstra un suflet bun și cald, avea mulți prieteni și îi ajuta pe toți cu inima deschisă. Cu toate acestea, o mâhnire îi umbrea din când în când chipul gingaș. Vedea că frățiorul mai mic înveselea pe toți cu giumbușlucuri, că sora mai mare era prețuită pentru hărnicia ei fără margini, iar prietena cea mai bună avea o voce ca de pasăre ruptă din curcubeu, nu altceva! Nici părinții ei nu erau mai prejos. Mama desena foarte frumos, doar era pictoriță, și toți cei din sat aveau așezată deasupra patului o icoană desprinsă din gândurile ei curate, iar tata sculpa în lemn ca nimeni altul, fie scaune, fie flori, fie jucării pentru cei mici sau platouri pentru prăjituri.

Ce să vă mai spun, vedea fetița tot ce se întâmpla în jurul ei și negura i se adâncea în suflet ca cea mai tristă pânză de păianjen. Până și animalețele din curte păreau mai talentate ca ea! Grivei țopăia țanțoș în jurul ei ca un distins acrobat, Miți se alungea pe lângă picioarele ei ca o plastilină cu pete, iar Piggy se avânta spre câte o baltă ca un adevărat atlet. Natura însăși părea să se laude

cu nenumărate talente: stelele scilipeau într-un joc numai de ele știut, vântul dansa minunat, iar soarele învăluia totul ca o plapumă de iarnă.

Toți aveau un talent al lor și fetița noastră vedea acest lucru mai clar decât ceilalți, tocmai pentru că simțea mâhnirea aceea. Bine că îi citise bunica cândva că nici invidia și nici nemulțumirea nu trebuie cuibărite în inima omului, că altfel se măresc și devin lucruri urâte ce rod sufletul. Această amintire îi sclipi într-o zi fetiței în minte și parcă nu mai simțea atât de tare mâhnirea. Pur și simplu își dorea un talent cu totul al ei de care să se bucure și alții, iar un suflet bun nu poate să rămână pentru totdeauna nemângâiat. Orice umbră de tristețe trebuia neapărat să dispară.

Lumina zilei ne va arăta că rugămințile i-au fost ascultate și că darul urma a fi descoperit. Fetița își ajutase mama în bucătărie de foarte multe ori, așa că ceru voie să încerce să facă singură un colăcel. Mama o zări cum cu inimă bună aduse toate cele necesare, luă făina, o cernu cu grijă și lăsă aluatul să crească bine pe cuptorul ușor călduț. Apoi, răsuci trei suluri subțirele, le împleti ca pe cosițele din căpșor, unse colăcelul cu ou și presăra puțin mac. Nu uită nici gândul cel bun și făcu exact ca mama o cruciță cu mâna deasupra pâinii înainte de a o pune în cuptor. Nu-i venea să creadă ochilor ce frumos ieșise colăcelul și nu uită niciodată privirea liniștită a mamei când îi spuse, mângâind-o ușor pe obraz:

– Vezi? Tu ai darul de a face pâine! Este un dar minunat, odorul meu!

Nici nu așteptă să termine bine mama și fetița fugi în camera ei bucuroasă, se așeză în fața icoanei și mulțumi cu ochii înlăcrimați pentru darul pe care l-a avut întotdeauna fără ca ea să știe.

Au trecut ani de atunci, cea mică a crescut mare și a construit o brutărie alături de căsuța copilăriei. Orice flămând își găsea la ușa ei pâinea cea de toate zilele și nicio inimă nu pleca nemângâiată, iar pe copii îi învăța că fiecare om are un dar aparte de care trebuie să se bucure, pentru care trebuie să se mulțumească lui Dumnezeu și cu care trebuie să ajute pe cei din jurul său.

Prof. Anca Finiş, Școala Gimnazială Deleni,
com. Pîrteștii de Jos